

(باور بکن به انسانیت)

جاری میشوم ،

در دستان تو. . .

چو زلالی آب.

و در سکوت نا به هنگام ظهر،

قطره قطره. . .

میبارم.

بی هیچ انتهای. . .

و بی هیچ ،

ریشه ی. . .

در انجماد اندیشه ها ،

برگ میکشم.

و شاخه میدوانم،

در سرشاری زندگی.

هر چند کوتاه،

هر چند تلخ،

هرچند وحشتزا،

یا سیاه ،

سیاه ،

سیاه،

زندگی زیباست!

و اینرا اشعه خورشید به سوگند نشسته است.

قلب سیاهی خواهد درید،

سپاه نور گواه این است.

سیاهی شگافتنی است.

و آفتاب از سر پنجه های ما . . .

لبریز خواهد شد.

و عشق به انسان شگوفه خواهد داد.

باورت را از دست مده!

امید در دیدگان کودک خرد سال میدرخشد.
سلاح بر زمین نگذار. . .
انسانیت پیروز میشود.
سوما کاویانی
۱۰/۰۵/۲۰۱۵

